

Till minne av

Margaretta “Simpan” Simpson

SWEA Internationals första webbmöster

Margaretta, eller Simpan som hon kallades här i Boston, gick bort den 8 januari i år efter decennier av envist och tappert kämpande mot en lång lista av allvarliga sjukdomar och hälsoproblem. Hon klagade aldrig och hennes mantra var ”ge aldrig upp” och man måste våga för att vinna”. Hon var ett föredöme och inspiration för alla som hade förmånen att få lära känna henne. Enligt hennes många specialläkare i Boston var hon också ett levande mirakel. Hon fick nämligen sin första dödsdom, en månad att leva, för över 30 år sedan och slog sedan alla odds trots den ena allvarliga hälsokrisen efter den andra.

Hon gjorde mycket för SWEA under årens lopp men speciellt SWEA Boston sörjer henne eftersom hon var en så omtyckt, outtröttlig och alltid hjälpsam arbetshäst för vår avdelning. Eftersom hon var duktig på IT så drev hon tidigt Boston till att skaffa hemsida, Facebook, och mejl för att korrespondera med medlemmar. Simpan var också SWEAs första webbmöster och hon var med och startade SWEAs nyhetsbrev. Vår webbmöster gjorde Bostons första hemsida och skötte den själv i många år. Sedan hjälpte hon avdelningar runt världen att starta egna hemsidor med hjälp av den mall hon gjort. Vännen Ginga i Boston brukade säga ”vilken tur att SWEA har Simpan som på egen bekostnad förkovrar sig och skaffar utrustning och datorprogram, och dessutom inte behöver mycket sömn!”

Simpan sammanställde och tryckte årliga häften med uppdaterad information om ett 70-tal styrelser, startade ett regelbundet SWEA online chatroom för världens nästan 7,000 SWEA i 30 länder, var med i Bostons styrelse, var ordförande under ett år, höll i PR för vår årliga julmarknad med tusentals besökare, gjorde skyltar, gräddade våfflor på julmarknaden, och mycket mer! Simpans hjälp var ovärderlig för SWEA.

Genom SWEA fick hon vänner över hela världen och träffade många av dem på SWEAs fantastiska resor runt världen. Hon sa ofta att ”SWEA är världens bästa resebyrå” och det är vi ju många som instämmer i! Hon brukade berätta roliga minnen från resorna, t ex hur hon och kompisen Gunilla Perdius blev förföljda av poliser i Budapest sedan de hade hoppat över spärren på tunnelbanan (fast de hade betalat), hur hon var den enda som vågade lägga en levande boaorm runt halsen i Malaysia, och hur hon ramlade baklänges nerför en trappa på marmorgolvet i Grand Mosque i Abu Dhabi 2019 med min kamera i handen. Hon slog sig illa i

både rygg och huvud men ropade triumferande där hon låg raklång på golvet med armen i luften ”Myggan, din kamera klarade sig!”. I Tunisien reste sig alla 20 kamelerna med bakbenen först utom hennes kamel. Den reste sig istället oväntat med frambenen först varpå hon flög av baklänges och hamnade oskadd men skrattande på marken!

Maken Roger gick tragiskt och oväntat bort för 15 år sedan och därefter fyllde SWEA en ännu viktigare funktion i hennes liv. Hon fortsatte att resa utomlands förutom SWEA-resorna och hennes medresenär var ofta Swean, vännen, och golfkompisen Gunilla Perdius från Stockholm.

Margaretta flyttade till Boston 1969 efter en tids arbete tillsammans med hennes syster Ninni på ett laboratorium i Afrika, hon jobbade på Childrens Hospitals laboratorium i Boston, träffade sin blivande man Roger, och de två systrarna gifte sig året därpå med två engelska bröder i Seglora kyrka på Skansen och åt middag på Operakällaren efteråt. Inte många visste att medan Simpans två döttrar var små så startade hon först en cateringbusiness hemifrån och sålde bakverk, och senare ett företag som hette MARGARETTA som sålde stickade plagg designade av henne och även av Ninni över hela USA. Företaget blev framgångsrikt så hon köpte en fabrik, stickmaskiner och anställde stickerskor. Hon hade affär i Marblehead, på Bostons finaste affärsgata Newbury Street, på ön Nantucket och i Rockport, agenter i både USA och England, showrooms i NYC och London, och plaggen deltog i modevisningar i NYC och London. I Skottland tillverkades plagg av kashmir och Ninni hjälpte till med kommersen i England. Många av 80-talets kändisar i Hollywood bar tröjor av märket MARGARETTA. Tyvärr blev hon bedragen av en anställd som stal stora summor pengar från företaget sedan Margaretta blivit svårt sjuk. Kvinnan försvann spårlöst i en husbil, polisen fick aldrig tag på henne, och Margaretta tvingades stänga sitt företag.

Simpan och jag var nära vänner i flera decennier. Hon gjorde min hemsida SwedArt, var min webbmaster, vi (och min man Nicke) brukade fira våra födelsedagar med lobster rolls och jordgubbstårta i hennes vackra trädgård. Margaretta och jag var rumskamrater på hennes sista och fantastiska SWEA-resa till Dubai och Oman. Jag körde henne ibland i rullstol och hon gick med käpp efter en nylig knäoperation men hon klarade ändå hela resan och vi hade SÅÅÅ roligt! Jag kunde inte sova utan luftkonditionering så min snälla resekompis offrade sig och sov i sin dunkappa...! Jag upplevde många underbara SWEA-resor med henne, bl a till Kina, Israel, Tunisien, Ungern, och Belgien och vi pratade ofta om hur roligt det var när vi sjöng i SWEA-kören på SWEAs jubileum i Stockholms Stadshus iklädda blonda peruker. Det var dock inte första gången hon varit på elegant fest i Stadshuset. 1967 blev systrarna nämligen inbjudna till Nobelprisutdelningen i Konserthuset av deras tidigare chef. De köpte långa aftonklänningar och gick till frissan. De var däremot inte inbjudna till Nobelfesten i Stadshuset efteråt med middag och dans men Margaretta bestämde att de skulle försöka ”planka in” eftersom de redan var festklädda och fina i håret. Lite senare på kvällen körde de helt resolut in på Stadshusgården i sin öppna sportbil, lämnade pälsarna i bilen, promenerade rakt in när en person höll upp dörren för dem som stod ute och rökte, och dansade sedan hela kvällen!

Margarettas hälsoproblem började för 35 år sedan när hon fick njursvikt, miste båda njurarna, och sattes på dialys 3 gånger i veckan. Tre år senare fick hon äntligen ett njurtransplantat som hon kallade Bud. Han var hennes ”buddy” ända till slutet, långt längre än läkarna hade förutspått att han skulle räcka. Hon sa stolt och med typisk Simpan-humor ett par timmar före hjärtinfarkten i januari att Bud ”fortfarande kissade”!!

Efter njursjukdomen för tre decennier sedan fick hon cancer i urinblåsan som därför opererades bort och ersattes med ”kisspåse” (urostomi). Efter en tid i remission kom cancer tyvärr tillbaka och läkarna gav henne bara en månad att leva. Tack vare en experimentell medicin (Hydrazine Sulfate som användes i jordbrukskemikalier och raketbränsle!!) och cellgiftsbehandling levde hon till 78 års ålder och fick därmed lyckan att uppleva döttrarnas giftermål och att bli mormor. Cancerbehandlingen och all medicin (22 tabletter varje morgon!) gav henne tyvärr livslånga bieffekter som t ex att benmassan i lederna bröts ned, och det nedsatta immunförsvaret orsakade hudcancer. Sömnsvårigheter, anemi, trötthet, högt blodtryck och värk i lederna var ständiga problem men hon klagade aldrig. Hon fick två knäledsprotoser och en axelprotes men ledvärken blev inte bättre och hon behövde därför ge upp golfen. Om man frågade hur hon hade orkat spela golf så länge med sina dåliga knän och axlar så svarade hon ”Jag kunde inte slå så långt längre pga smärtan och svagheten men jag hade sååå roligt”. Hon och Gunilla Perdius hade speciellt roligt när de spelade golf tillsammans för till deras förvåning slog de nästan alltid identiska distanser och fick exakt samma slutresultat.

För 8 år sedan efter att Margareta hade blivit livshotande svag blev hon akut inlagd. Hon fick en massiv hjärtinfarkt samma kväll. Några dagar senare fick hon 4 stents inopererade i hjärtat och under den operationen fick hon i vaket tillstånd sin ANDRA hjärtinfarkt. Sista halvåret fick hon dessvärre också diagnosen lungcancer och skulle ha påbörjat strålningsbehandling senare i januari i år.

Inte nog med detta! Hon genomgick flera ögonoperationer, fick en propp i ena ögat som gjorde henne nästan helt blind, och hon hade fått kraftigt försämrad syn på det andra ögat. Det sista året kunde hon därför inte längre köra bil. Bud som börjat tackla av fick injektioner för att orka med, och hudcancertumörer blev frysta eller bortskurna ca var tredje månad i många år. Hon skämtade som vanligt och sa att ”jaha, nu har jag fått ett till hål i huvvet” och ”idag fick jag så många stygn i ansiktet så jag ser ut som ett monster”. Hon fick under en utlandsresa en allvarlig infektion i en av de nya knäproteserna, och genomgick ytterligare en operation. Det gick sällan en vecka utan ett eller flera läkarbesök för min tappra vän.

För ett par år sedan sov hennes dotterdotter Ruby hos henne under några veckor så Mormor kunde skjutsa henne till färjan till ett sommarläger på en ö. Margareta föll i trappan och bröt armen tidigt på morgonen men vägrade att åka till sjukhuset innan hennes dotter hade kommit från Boston och tagit flickan till färjan i tid. Kirurgen behövde senare på dagen sätta många skruvar och metallplattor i den skadade armen. Axelprotesen hade slagits lite ur läge i fallet och

hennes andra axelled behövde också bytas ut men hon var på slutet för svag för att klara av ytterligare stora operationer. Under det sista året bröt Margareta också lårbenshalsen, låg på sjukhus i åtskilliga månader och på sjukhem i 2 månader. Varje gång hon ramlade fick hon jättelika ödem pga den blodförtunnande medicin hon tog för att förebygga stroke. Kämpen Margareta tappade i omgångar aptiten, smaken och luktsinnet pga mediciner men trots alla dessa allvarliga hälsoproblem så klagade hon ändå inte! Det var bara genom att ställa många frågor som jag tidigt fick klart för mig hur kämpigt hon hade det. Våra många samtal avslutade hon ofta med ett optimistiskt ”det blir nog snart bättre”!

Det sista året var tuffast - blödande magsår, anemi, blodtransfusion två gånger i veckan under en tid, många fall, stora ödem, svår värk, sömnbrist, ett flertal endoskopier och koloskopier, ögonoperation, lungbiopsi, dialys, hudcancerrepp och alldeles för mycket tid på sjukhus och sjukhem. Ett tag var hennes kropp så svullen pga intravenös vätska att hon beskrev sig själv som den uppblåsbara Michelin-mannen i TV-reklamen. Men HUR ORKADE HON??

Innan hon fick komma hem efter sina ständiga sjukhusvistelser brukade vi i dagar prata om vilken mat hon längtade mest efter att få äta. Min make och jag brukade köra upp till hennes hem i Marblehead vid Atlantkusten norr om Boston med kålpudding, svenska bakverk som dammsugare, mazariner, och semlor, köttfärsbiffar, prinskorv, svensk ost, hummersmörgåsar, Starbucks latte, och annat som hon längtade efter och sånt som vi kunde stoppa i hennes frys. Några gånger körde vi t o m till sjukhuset med mat för att pigga upp henne. Då skrattade hon gott och sa ”åt pipan med salt- och sockerrestriktioner, jag mår alltid bättre när jag får äta det jag gillar att äta – haha!” Och det stämde märkligt nog i hennes fall!

Gunilla tillbringade flera veckor hos Margareta i höstas när hon hade det som svårast och inte längre kunde gå utan hjälp, hade dialys 3 ggr i veckan och blodtransfusion två ggr i veckan. Simpans syster Ninni kom samtidigt över från London. Systrarna spenderade 7 veckor tillsammans och översatte bl a breven de skrivit varje vecka hem till föräldrarna under 16 år i Afrika på 60-talet och sedan från USA och England som en framtida gåva till deras barn och barnbarn

Döttrarna Kim och Sam var till stort stöd och hjälp och speciellt under de sista svåra åren. De hade ständiga utryckningar när mamma som bodde 45–60 minuter norr om Boston fallit eller behövde skjutas till läkare. De besökte henne under de många sjukhus- och sjukhemsvistelserna, handlade mat, skötte underhåll av huset, och hade kontakt med läkarna, skaffade rullator, rullstol, trapphiss, och larm, och de fixade så hon kunde öppna ytterdörren från mobilen när hon såg på mobilen vem som stod framför dörren. De tog också hand om Maggans älskade små hundar när hon var inlagd. De söker nu ett nytt hem för de två små hundarna.

Margaretta var omåttligt stolt över sina döttrar och 4 barnbarn och skrev ut sig från sjukhuset en gång mot läkarnas vilja för hon ville trots att hon var mycket svag "absolut" se sin dotterson Wyatt spela amerikansk football för sitt high school lag på Fenway Park, och hon "måste absolut" köpa en Starbucks latte den dagen för hon var så trött på smaklöst sjukhuskaffe! Maggan var i alla år en stor fan av Bostons football team Patriots med Tom Brady. Varje gång de spelade satte hon sig framför TVn iklädd Patriots uniform, mössa och halsduk och hejade friskt.

Simpan gick bort på vad Ninni kallade "hennes bästa dag sedan hon bröt lårbenshalsen". En av döttrarna hade just klippt och färgat hennes hår så hon kände sig fin och var full av optimism när hon Facetimade sin syster den dagen. Jag pratade själv med henne bara ett par timmar innan hon fick sin oväntade hjärtattack efter avslutad dialys om vilken svensk mat jag kunde köpa till henne när vi skulle träffas i helgen. Hon hade precis med stolthet satt foto på Facebook av sin stilige dotterson som fyllde år. Ninni har föreslagit att vi trots allt kanske ska vara tacksamma för att Margaretta gick bort en dag när hon mådde bra, kände sig fin, bodde hemma, och var hoppfull. Att vara på dialys, behöva mycket hjälp från döttrarna, bara kunna gå några få steg inomhus utan rullator, och vara beroende av fysioterapeuter och sjuksköterskor som kom och gick i hennes hem är inte ett liv som passade vår levnadsglada, roliga, aktiva och härliga Simpan. Hon sa flera gånger under de sista månaderna att hon nu hade förlikat sig med tanken på att slutet var nära, och hon såg fram emot att förhoppningsvis få träffa Roger igen. Under dessa sista månader struntade hon i läkarnas dietrestriktioner och sa bestämt att god mat var en av de få glädjeämnen hon hade kvar i livet och därför skulle hon minsann unna sig det. Så klok du var, Simpan!

Jag tror att Margaretts envishet, viljestyrka, ständiga optimism, livsglädje, och härliga humor var hennes Superpowers som trots alla motgångar gav henne ett långt, lyckligt och innehållsrikt liv!

De ovanligt många medicinska problemen och sjukdomarna under tre decennier är säkert jobbiga att läsa och allting är inte ens inkluderat i min berättelse, men utan att veta hur mycket hon gick genom med sådant mod tror jag inte man kan förstå vilken beundransvärd och fantastisk person hon var. Margaretta är bevis på att med envishet och vilja kan man även under svåra förhållanden behålla sin livsglädje och åtminstone viss livskvalitet mycket längre än man tror! Hon bestämde sig helt enkelt för att se framåt i alla lägen och hon använde sin humor på bästa sätt. Vår kära Swea Margaretta förtjänar att minnas med beundran och som en källa till inspiration.

Om du har en tung dag och behöver peppa upp dig lite grand, kolla då gärna Margaretta Simpsons Facebook för hon fyllde den under många år med uppmuntrande, kloka, och ofta roliga och tänkvärda texter och bilder. Där syns också hur mycket hon ömmade för djur, speciellt elefanter och hundar, och hon donerade i många år till djurorganisationer.

RIP Simpan ❤️

Margareta "Myggan" Lidskog, SWEA Boston

P.S. Mitt namn "Myggan" kommer från Simpans nystartade SWEA webbchat för många år sedan. Jag behövde ett namn och Margareta, Maggan, och Maggie var redan tagna. Eftersom jag precis skrivit en artikel om Myggmuseet i Lappland så jag högg jag till med Myggan och det namnet spred förstås Simpan 😂!! D.S.